

บทที่ ๓

สหประชาชาติกับสมาชิกภาพ

ความยากลำบากขั้นต้นของปัญหาปัจจุบันเกี่ยวกับผู้แทนของประเทศสมาชิกในสหประชาชาติก็คือ ปัญหาเรื่องผู้แทน ถูกนำไปรวมกับปัญหาการรับรองแห่งประเทศไทย^{๓๐}

ในแง่การปฏิบัติแล้ว ฐานะของผู้แทนขึ้นอยู่กับกรณีจำนวนของ _____ สมาชิกในองค์กรใดองค์กรหนึ่ง ซึ่งรับรองรัฐบาลใดรัฐบาลหนึ่ง อาจเป็นไปได้ที่รัฐสมาชิกส่วนใหญ่ในองค์กรหนึ่งจะรับรองรัฐบาลอื่นที่เป็นคู่แข่งกัน ถ้าจะให้หลักการรับรองเป็นการส่วนตัวแล้ว ผู้แทนของรัฐบาลคนละชุดก็จะมีที่นั่งในคนละองค์กรในองค์กรต่าง ๆ เช่นในคณะมนตรีความมั่นคง ซึ่งมีสมาชิกจำกัดอยู่แล้ว ปัญหาเรื่องผู้แทนจะคัดลกลงไปได้ตามความพอใจของรัฐบาลอีกซึ่งให้ป็นสมาชิกอยู่ในเวลานั้น^{๓๑}

ในแง่ของหลักกฎหมาย การนำเอาปัญหาผู้แทนในองค์กรระหว่างประเทศไปปนกับการรับรองรัฐบาล ย่อมทำให้เกิดความยุ่งยาก สับสนแก่สถาบันทั้ง ๒ แห่ง ซึ่งโดยผิวเผินแล้วอาจจะมิลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่แตกต่างกันโดยความเป็นจริง^{๓๒}

ฉะนั้น การปฏิบัติงานของสหประชาชาติอาจไม่ถูกต้องตามกฎหมาย แต่ก็ก่อให้เกิดกบฏบัตริ เบื้องต้นขององค์การ สหประชาชาติมิได้เป็นเสมือนสมาคมที่จำกัดว่าสมาชิกจะต้องมีวัตถุประสงค์ทางจิตใจและมีรัฐบาลแบบเดียวกันในฐานะที่เป็นองค์กรที่ครอบคลุมผลงานทั่วโลก จึงจำเป็นที่สหประชาชาติต้องรวมรัฐต่าง ๆ ที่แตกต่างกันทั้งที่คั่นะคติและจุดประสงค์เข้าด้วยกัน

สหประชาชาติเป็นองค์กรระหว่างประเทศหรือองค์การโลกที่ใหญ่และสำคัญที่สุดซึ่งปฏิบัติงานมาจนทุกวันนี้ ระยะเวลาที่ผ่านไปผ่านมาจากองค์การได้อุบัติขึ้นอย่างเป็นทางการ (๒๔ ตุลาคม ๒๔๘๕) องค์การนี้ได้ดำเนินการตามวัตถุประสงค์และหลักการด้วยความเข้มแข็ง ความศักดิ์สิทธิ์ขององค์การนี้ยังเป็นที่เชื่อถือกันอยู่ในปัจจุบัน ดังนั้น จึงเป็นที่สนใจของมนุษยทั่วโลก

๓๐
Ibid.
31 Ibid
32 Ibid

บรรดาประเทศต่าง ๆ เกือบจะกล่าวได้ว่าทุกประเทศต่างก็เห็นความสำคัญและค่าของสหประชาชาติ และมีความปรารถนาที่จะได้เข้ามีส่วนร่วมในการดำเนินงานขององค์การด้วย ประเทศที่ยังไม่ได้เป็นสมาชิกก็อยากที่จะเข้าเป็นสมาชิก ประเทศที่เป็นอยู่แล้วก็อยากไปประเทศอื่นที่อยู่นอกองค์การ ได้มีโอกาสได้ร่วมสมาชิกภาพด้วย ถ้าเปรียบเทียบกันกับสันนิบาตชาติ ซึ่งสลายตัวไปแล้วก็จะเห็นได้ว่าผิดกัน เพราะสันนิบาตชาติก็มีหลายประเทศ โดยเฉพาะสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นตัวตั้งตัวตี ในการสถาปนา สันนิบาตชาติ ก็ไม่ยอมเข้าร่วมเป็นสมาชิก ประเทศอื่น ๆ เช่น เยอรมัน ญี่ปุ่น อิตาลี ฯลฯ แม้จะได้เข้าเป็นสมาชิกก็ได้ถอนตัวออก ยิ่งกว่านั้นประเทศที่ไม่ใช่เป็นสมาชิก ยังได้พยายามที่จะเข้าเป็นสมาชิก แม้การเข้าเป็นสมาชิกของสหประชาชาติเป็นเรื่องง่าย ๆ เพราะจะต้องเป็นไปตามเงื่อนไขและวิธีการที่กำหนดไว้ ประกอบกับมีการไม่ลงรอยกันระหว่างประเทศมหาอำนาจอันเป็นอุปสรรคสำคัญในการ เข้าเป็นสมาชิกของสหประชาชาติอีกด้วย

ปัญหาเรื่องสมาชิกภาพของสหประชาชาติ เป็นปัญหาสำคัญอันเป็นรากฐานอันหนึ่ง เพราะสหประชาชาติ เป็นองค์การที่สร้างขึ้นเพื่อผลประโยชน์ของมวลมนุษยชาติทั่วโลก หากได้เป็น องค์การที่สร้างขึ้นเพื่อผลประโยชน์ของชนกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดโดยเฉพาะไม่ จึงกล่าวได้ว่าสหประชาชาติ ได้ตั้งขึ้นโดยมีจุดมุ่งที่จะให้เป็นองค์การสากลหรือองค์การ โลกโดยแท้จริง แต่การที่จะเป็นองค์การ อันมีลักษณะดังกล่าว เพียงใจหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับสมาชิกภาพขององค์การ ว่ามีลักษณะกว้างขวาง เป็นสากลเพียงใด และการที่จะดำเนินงานเพื่อให้บรรลุตามเจตนารมณ์ที่ตั้งไว้ เพียงใด ขึ้นอยู่กับ เหตุผลที่ว่ามวลชนทุกกลุ่มได้มีผู้แทนเข้าร่วมสมมติด้วยหากต่าง ๆ ในสหประชาชาติโดยทั่วถึงกัน และการปฏิบัติงานของสหประชาชาติจะกว้างขวางและบรรลุตามเป้าหมายของมวลมนุษยชาติได้หรือไม่ โดยทั่วทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับมวลชนทุกส่วนบนโลกได้มีส่วนมีเสียงในการปฏิบัติงานในสหประชาชาติ โดยทั่วถึงกันอย่างเพียงพออีกด้วย ดังนั้น การ เข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติจึง เป็นปัญหาสำคัญและ น่าสนใจ

ความหมายและหลักการ

เพื่อหลีกเลี่ยงสงครามและความหวาดหวั่นสงคราม คือความต้องการที่สมบูรณ์ และ เป็นจุดประสงค์ไว้แรกของสหประชาชาติอันก็คือ เพื่อพิทักษ์สันติภาพและความมั่นคงระหว่าง ประเทศ

องค์การจะต้องหาทางป้องกันและจัดการทุกความสันติภาพ ต้องปิดเผ่าการรุกราน โดยสันติวิธี และต้องตัดสินและแก้ปัญหาการขัดแย้งระหว่างประเทศ และสถานการณ์ใด ๆ ที่จะนำไปสู่การขัดแย้ง ทั้งนี้จะต้องตัดสินด้วยความเป็นธรรมตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ เพื่อก่อให้เกิดผลดี สหประชาชาติอาจทำเป็นตัวอย่างมากรการ เพื่อจะก่อให้เกิดผลร่วมกัน

การป้องกันและจัดปัญหาการขัดแย้งนั้น เป็นสิ่งที่ต้องการความฉันทัน แต่มีปรากฏว่า เหตุการณ์มักจะเกิดขึ้นบ่อย ๆ เพราะสันติชนไมตรีระหว่างประเทศ เหล่านี้ที่อยู่ในสภาพที่เลวร้ายมาก่อน จึงจำเป็นต้องที่ผู้สันติชนไมตรีระหว่างประเทศ มีบทบาทจะอยู่ได้ก็ต้องอาศัยหลักการแห่งความเสมอภาค และหลักการการตัดสินใจของประชาชนเอง งานเสริมสร้างของโลกจึงเป็นจุดประสงค์ประการที่ ๒ ของสหประชาชาติ

มูลฐานของสงครามมาจากภาวะเศรษฐกิจและความบกพร่องอื่น ๆ จุดประสงค์ประการที่ ๓ ของสหประชาชาติก็คือการ เสริมสร้างการร่วมมือระหว่างประเทศต่าง ๆ ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และความเป็นอยู่ของมนุษย์ นั่นก็คือการสนับสนุนและสร้างสรรค์สิทธิมนุษยชนที่พื้นฐานรวมทั้ง เสรีภาพของประชาชนทุกชนโดยมีคำหนึ่งถึง เชื้อชาติ เพศ และภาษา หรือศาสนา

ประการสุดท้ายสหประชาชาติจะทำหน้าที่เป็นองค์การโลก เพื่อปฏิบัติการ เป็นศูนย์กลางของความร่วมมือระหว่างประเทศชาติ เพื่อให้บรรลุถึงจุดประสงค์ ๔ ประการดังกล่าวนี้

ความคำประกาศของคณะกรรมการในการประชุมที่ซานฟรานซิสโก ก็ได้แสดงให้เห็น ชัดว่า จุดประสงค์ ๔ ประการที่กล่าวนี้เป็น "เหตุผลที่ยกมาอ้างในกฎบัตรซึ่งสมาชิกได้ประกาศร่วมกัน"

หลังจากประกาศจุดประสงค์ ๔ ประการนี้แล้ว กฎบัตรก็ยังได้จัดวางหลักการเบื้องต้นขององค์การ หลักการ เหล่านี้ก็คือบทระ ๗ ประการที่บัญญัติสมาชิกแต่ละประเทศ เข้ากับองค์การ บทระ ๗ ประการมี

- ๑. สหประชาชาติตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเสมอภาคทางอำนาจอธิปไตยเท่าเทียมทุกประเทศ
- ๒. แต่ละสมาชิกจะต้องปฏิบัติตามพันธะภายใต้กฎบัตรด้วยความบริสุทธิ์ใจ
- ๓. สมาชิกทั้งหมดจะต้องยุติความขัดแย้งระหว่างประเทศโดยสันติวิธี โดยมีให้สันติภาพ ความมั่นคง และความยุติธรรมระหว่างประเทศได้รับความกระทบกระเทือน

๔. สมาชิกจะไม่ใช้กำลัง หรือจะใช้กำลังจากรานดินแดนหรือเอกราชของผู้ใด หรือโดยวิธีใด ๆ ที่ขัดแย้งวัตถุประสงค์ของสหประชาชาติ

๕. สมาชิกจะไม่ช่วยเหลือนักปฏิวัติใด ๆ ที่สหประชาชาติกำลังทำโทษ และบุคคลสมาชิก จะช่วยเหลือนักการตามแนวทางที่บัญญัติไว้ในกฎบัตร

สหประชาชาติจะขอร้องให้รัฐที่มีได้ เป็นสมาชิกช่วยกันปฏิบัติตามหลักการนี้ด้วย ทั้งนี้เพื่อช่วยเหลือนองสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ

๖. สหประชาชาติจะไม่เข้ายุ่งเกี่ยวกับเหตุการณ์ภายในของรัฐใด และจะไม่บังคับ ให้สมาชิกโดยสมัครใจความเห็นของประเทศชาติ ไม่ว่าจะเป็นการปฏิบัติเกี่ยวกับการคุกคามสันติภาพ หรือการรุกราน **

ประเภทของสมาชิกของสหประชาชาติ

ก่อนที่จะถูกถึงการ เข้าเป็นสมาชิกของสหประชาชาติสมควรจะไต่ถามถึงประเภท ของสมาชิกเสียก่อน เพราะจะช่วยให้เข้าใจการ เข้าเป็นสมาชิกได้ง่ายขึ้น

ตามกฎบัตรสหประชาชาติ อาจแบ่งสมาชิกออกได้เป็น ๒ ประเภท คือ

๑. สมาชิกดั้งเดิม

๒. สมาชิกใหม่หรือสมาชิกที่ได้รับเลือกเข้ามาภายหลัง

อย่างไรก็ดีการแบ่งสมาชิกออกเป็น ๒ ประเภทดังกล่าวหาได้ก่อให้เกิดความแตกต่าง ใด ๆ ในฐานะของสมาชิกทั้ง ๒ ประเภทนี้ไม่ หากแต่เป็นการแบ่งเพื่อให้เห็นความเป็นมาของสมาชิก ในการ เข้ามามีส่วนร่วมในสหประชาชาติเท่านั้น กล่าวคือสมาชิกดั้งเดิมได้แก่บรรดาประเทศที่เป็นหัวเรือ ขี่ร่วมหรือมีส่วนร่วมในการก่อสร้างองค์การสหประชาชาติขึ้นเรียบร้อยแล้ว ซึ่งจะได้อธิบายโดย ตะเข็บต่อไป

**

Guide to the Charter of the United Nations

United Nations, New York. PP. 14-15

สมาชิกดั้งเดิม

มาตรา ๓ ของกฎบัตรสหประชาชาติกล่าวว่า "สมาชิกดั้งเดิมของสหประชาชาติ
ได้แก่รัฐซึ่งได้ร่วมการประชุมสหประชาชาติที่วอชิงตันระหว่างประเทศที่สามเพื่อสันติภาพโลก
ได้ลงนามไว้ก่อนในปฏิญญา โดยสหประชาชาติ ลงวันที่ ๑ มกราคม ค.ศ. ๑๙๔๕ แล้ว ได้ลงนาม
ในกฎบัตรฉบับปัจจุบัน และให้สัตยาบันตามความในมาตรา ๑๑๑" ^{๓๒}

ส่วนไปแลนซึ่งได้ร่วมลงนามในการประกาศตั้งสหประชาชาติไม่ได้เข้าร่วมด้วย
เพราะว่าในขณะที่มีการประชุมนั้น รัฐบาลไปแลนยังไม่ได้รับการรับรองจากมหาอำนาจ แต่
ก็ได้เว้นที่ว่างสำหรับลงนามในกฎบัตรไว้ให้ ซึ่งยูเอ็นไปแลนได้ลงนามไปเมื่อ ๑๕ ตุลาคม ๑๙๕๑ ³³
รวมประเทศต่าง ๆ ที่ถือว่าเป็นสมาชิกดั้งเดิมของสหประชาชาติ ๕๑ ประเทศ ซึ่งได้กล่าวมาแล้ว
ข้างต้น

สมาชิกใหม่หรือสมาชิกเล็งตั้ง

แม้สมาชิกดั้งเดิมของสหประชาชาติจะถูกจำกัดอยู่เพียง ๕๑ ประเทศที่กล่าวมาแล้ว
ข้างต้นก็ตาม แต่เจตนารมณ์ของยูเอ็นแห่งสหประชาชาติหาได้มีความประสงค์จะตั้งสหประชาชาติขึ้น

^{๓๒} ตามมาตราที่ปรากฏว่ามี ๕๑ ประเทศ ซึ่งมีส่วนร่วมในการประชุมที่ซานฟรานซิสโก
เป็นสมาชิกดั้งเดิมของสหประชาชาติ ได้แก่ Argentina, Australia, Belgium, ~~Sw~~
Bolivia, Brazil, Byelorussian SSR, Canada, Chile, China,
Columbia, Costa Rica, Cuba, Czechoslovakia, Denmark, Dominican,
Republic, Ecuador, Egypt, El Salvador, Ethiopia, France, Greece,
Quatamala, Haiti, Honduras, India, Iran, Iraq, Lebanon, Liberia
Luxembourg, Mexico, Netherlands, Newzealand, Nicaragua, Norway,
Panama, Paraguay, Peru, Philippine Republic, Saudi Arabia,
Syria, Turkey, Ukrainian SSR, Union of South Africa, Union of
Soviet Socialist Republic, United Kingdom, United States,
Uruguay, Venezuela, Yokoslavia

^{๓๓} Ibid. ~~Guide to the Charter of the United Nations~~
~~Op. cit. P. 16~~

สำหรับเป็นองค์การของประเทศ ๕๐ ประเทศเท่านั้นไม่ ยังหวังที่จะไม่ เป็นองค์การของรัฐทั้งหมด
ทั่วโลกที่มีอุดมการณ์ร่วมกัน ก็จะเห็นได้จากเมื่อมีการประชุมที่กรุงมอสโคว์ ๑๙๕๐ (๑๕ - ๓๐
ตุลาคม) โดยมีแถลงการณ์ของ ๘ มหาอำนาจ (สหรัฐอเมริกา, สหราชอาณาจักร, สหภาพโซเวียต
รัสเซีย และจีน) กล่าวว่า ๘ มหาอำนาจได้ "ยอมรับในความจำเป็นที่จะต้องสถาปนาองค์การระหว่าง
ประเทศอื่น โดยยึดหลักการแห่งความเสมอภาคในฉบับโดยของบรรดารัฐทั้งหลายที่รักสันติ เป็นมูลฐาน
และเปิดให้รัฐขนาดทุกทั้งสิ้น ไม่ว่าจะ เป็นรัฐใหญ่หรือรัฐเล็กได้เข้าเป็นสมาชิก " (Open to -
Membership by all such states (Peace - loving States) large & -Small)
เพื่อการดำรงรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศด้วยเหตุนี้ผู้ร่างกฎบัตรจึงได้กำหนด
หนทางหรือวิธีการ เพื่อให้บรรดารัฐอื่น ๆ ที่สนใจและยังไม่ได้เข้าร่วมหรือเป็นสมาชิกได้มีโอกาส
เข้าเป็นสมาชิกของสหประชาชาติ วิธีการดังกล่าวได้กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แห่งกฎบัตรสหประชาชาติ
ซึ่งเขาเป็นสมาชิกของสหประชาชาติของสมาชิกประเทศนี้ ยิ่งยาก ละเยือกติศาสมากกว่าการ
เข้าเป็นสมาชิกของสมาชิกประเทศแรก ซึ่งจะกล่าวโดยละเอียดต่อไป

การ เข้าเป็นสมาชิกที่จะกล่าวต่อไปนี้หมายถึงการ เข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติ
ของสมาชิกประเทศที่เรียกว่า " New Members & Elected Members "
เท่านั้น

การเข้าเป็นสมาชิกของสมาชิกใหม่

การ เข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติของสมาชิกใหม่ได้มีการ เติบโตมาก เมื่อคราว
ประชุมที่ซานฟรานซิสโก เมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ๑๙๔๕ ได้มีผู้แทนของบางประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ผู้แทนของกลุ่มประเทศลาตินอเมริกา มีความเห็นว่า สหประชาชาติควรมีลักษณะ เป็นสากลโดยสมบูรณ์
ตั้งแต่วันที่องค์การนี้ขึ้นมา คือเปิดโอกาสให้บรรดารัฐทั้งหลายที่ยังไม่ได้เข้าร่วมได้มีโอกาสเข้าเป็น
สมาชิกโดยทั่วไปไม่มีข้อจำกัด แต่ความเห็นอีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่า จะไม่เป็นการฉลาดที่จะ เปิดรับบรรดา
รัฐต่าง ๆ ทั่วยุโรปในโลกเข้าเป็นสมาชิก ^{has} ไม่นานถึงระบอบการปกครองหรือระบอบทางการเมือง และ
พฤติกรรมของรัฐนั้น ๆ ในตอนสงคราม ความเห็นของผู้แทนส่วนมากในที่ประชุมครั้งนั้นเห็นว่าจำเป็น
จะต้องให้มีหลักประกันบางประการจากรัฐที่จะสมัคร เข้าเป็นสมาชิกของสหประชาชาติ เพื่อประสิทธิภาพ

และความมั่นคงขององค์การในอันที่จะปฏิบัติความเจตนารมณ์ร่วมกัน แต่กระนั้นก็ดูเหมือนจะเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าสมาชิกภาพของสหประชาชาติควรจะรวมเอาบรรดาประเทศต่าง ๆ ทั้งในโลก ในที่พูดนอกสุดท้ายที่ประชุมได้ตกลงวางเงื่อนไขบางประการ ในการรัฐรัฐ เขาเป็นสมาชิกขององค์การ

เงื่อนไขในการรับสมาชิกสหประชาชาติ

(Conditions of Admission to Membership in the United Nations)

ตามข้อเสนอสัญญบัตรสันติโลก The Dumberton Oaks proposal
ได้กล่าวไว้อย่างกว้าง ๆ ว่า "Membership of the Organization should be
Upon to all peace-loving States" ^{สมาชิกขององค์การควรจะเป็นไปทั่วโลก}

เท่านั้น แต่ที่ประชุม ข
ชานประเทศใดที่มีความเห็นส่วนมากกว่าจำเป็นต้องหาหลักการบางประการจากรัฐที่จะ เขาเป็น
สมาชิก เพื่อความเข้มแข็งและประสิทธิภาพขององค์การดังกล่าวแล้วข้างต้น ที่ประชุมจึงได้ตกลงวาง
เงื่อนไขในการรับสมาชิกเพิ่มเติมจากที่ได้อ้างไว้ในข้อเสนอสัญญบัตรสันติโลก คือได้กำหนดคุณสมบัติ
ของประเทศที่จะสมัคร เขาเป็นสมาชิกและวิธีการหรือหลักการรับสมาชิกไว้ ดังปรากฏในกฎบัตร
มาตรา ๔ ดังจะได้อธิบายต่อไปตามลำดับ

ก. คุณสมบัติของประเทศที่จะ เขาเป็นสมาชิกตามมาตรา ๔ ข้อ ๑ ได้กำหนดคุณสมบัติ
ของสมาชิกไว้ว่า "สมาชิกภาพแห่งสหประชาชาติ เปิดให้แก่วัฒนธรรมสันติภาพซึ่งยอมรับต่อกัน
ที่มีอยู่ในกฎบัตรฉบับปัจจุบัน และในความวิจิตรขององค์การ มีความสามารถและเต็มใจที่จะปฏิบัติ
ตามข้อผูกพันเหล่านี้" ดังนั้นการ เขาเป็นสมาชิกสหประชาชาติของสมาชิกใหม่จะต้องมีคุณสมบัติ
ตามมาตรานี้ ซึ่งศาลยุติธรรมระหว่างประเทศได้ตีความมาตรา ๔ ข้อ ๑ นี้เมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม
๑๙๔๘ ว่า ผู้ที่จะเขาเป็นสมาชิกของสหประชาชาติต้องมีคุณสมบัติ ๕ ประการ คือ

๓๔
Goodrich and Hambro, Charter of the United Nations :
Second and revised edition, World Peace Foundation : 1949 P. 17
๓๕
Proposals for the Establishment of a ~~Peace~~ general Inter
national Organization Dumberton Oaks, October 7, 1944
Chater III Membership

๑. กองเป็นรัฐ

เป็นที่น่าสังเกตกว่าคำว่า "รัฐ" นั้นไม่ได้จําแนกประเภทแห่งดินแดนอย่างในคตินา
 สันญาสันนิบาตชาติ และคำว่ารัฐ มีความหมายหลายประการแต่เป็นที่เข้าใจกันว่า คำว่ารัฐ
 ในที่นี้ไม่ได้มีความหมายเป็นรัฐ ตามนัยที่ใช้กันในกฎหมายระหว่างประเทศอันหมายถึงรัฐเอกราช
 เพราะมีบางประเทศ คือ เติมนอน ซีเรีย อินเดีย พิลิปปินส์ ยังไม่มีลักษณะเป็นรัฐตามนัยแห่ง
 กฎหมาย เพราะยังไม่ได้เป็นรัฐเอกราชในขณะนั้น ยิ่งกว่านั้นไมโครสเวีย และคูเวตก็ยังเป็น
 ดินแดนส่วนหนึ่งของ ~~คือเป็น~~ **Constituent Republic** ของสหภาพโซเวียต รัสเซีย ^{๑๖}
 ซึ่งนับว่าเป็นกรณีพิเศษอันเป็นข้อยกเว้นเนื่องมาจากสหภาพโซเวียต รัสเซีย ได้แก้ไขรัฐธรรมนูญของตน
 ในเดือนกุมภาพันธ์ ๑๙๔๔ ให้สิทธิแก่รัฐ (^{ซึ่งเป็นดินแดนส่วนหนึ่งของ} ~~Constituent Republic~~) ในสหภาพโซเวียต
 รัสเซีย ในอันที่จะดำเนินการความสัมพันธ์กับต่างประเทศได้โดยอิสระ (แต่ในนาม) ^{๑๗} สถานการณ์
 อันนี้ได้เป็นที่รับรู้โดยสหรัฐอเมริกาและอังกฤษในที่สุดที่ข้อตกลง ๑๐-๑๐ กุมภาพันธ์ ๑๙๔๕
 ประเทศทั้งสองได้ตกลงสนับสนุนข้อเสนอของโซเวียต ที่จะให้ไมโคร รัสเซีย และคูเวตเข้าร่วม
 ประชุมที่ซานฟรานซิสโก เมื่อเดือนเมษายน ๑๙๔๕ ^{๑๘} อันหมายถึงการไต่มาซึ่งสมาชิกภาพดั้งเดิม
 ของสหประชาชาตินั่นเอง

- ๒. รักสันติภาพ (Be peace - Loving) the charter
- ๓. ยอมรับพันธะกรณีในกฎบัตร ~~Accept~~ the obligation of ~~these~~ - obligations)
- ๔. สามารถปฏิบัติตามพันธะกรณีเหล่านั้น (Be able to carry out these- obligations)
- ๕. ตั้งใจปฏิบัติตามพันธะกรณีดังกล่าว (Be willing to do so)

ศาลยังได้ตีความต่อไปอีกว่าคุณสมบัติเหล่านี้ เป็นการระบุที่สมบูรณ์และไม่ได้กล่าวแต่เพียงให้เป็นที่
 แนวทางและตัวอย่างเท่านั้น คุณสมบัติดังกล่าวนี้ไม่ถือว่าเป็นเพียงเงื่อนไขสำคัญเท่านั้น แต่ยังเป็น

^{๑๖} Schn; Op.cit P.11

^{๑๗} *The* Michael T. Florinsky; government of Continental Europe,
 Revised edition, Macmillan Co. New York.

^{๑๘} Ibid PP. 738 - 741

^{๑๙} ~~The Geneva (Yalta) Conference, Basic Document of International Relations, edited by Frederick H. Hartman P. 171~~

เจียนไซที่มีความแข็งท้อ สาธได้ให้ Be willing to do so ตามที่สมัชชาต้องขอ
(เมื่อ November 17, 1947) โดยคะแนนเสียง ๔:๖ ว่า "สมาชิกสหประชาชาติ
ซึ่งถูกขอร้องตามมาตรา ๔ ของกฎบัตรที่จะออกเสียง อาจจะไม่สมัครหรือในขณะนั้นมีความมั่นคง
อย่างใดอย่างหนึ่ง ในเรื่องการรับสมาชิกใหม่เข้ามาในสหประชาชาติจะไม่ยึดติดตามกฎบัตรนี้ที่จะ
ยินยอมต่อการรับสมาชิกใหม่โดยอาศัยเจียนไซที่มีกล่าวไว้โดยชัดแจ้ง ตามวรรค ๑ ของมาตรา
ดังกล่าว นอกจากนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งสมาชิกขององค์การไม่สามารถจะถือว่าการออกเสียง
ลงคะแนนที่เห็นชอบด้วยนั้นไปขึ้นกับเจียนไซเพิ่มเติม ซึ่งรัฐอื่น ๆ ได้เข้ามาเป็นสมาชิกพร้อม ๆ กับ
รัฐดังกล่าว ในขณะที่รัฐ ^{ในกรณี} ~~จะ~~ รับรองเจียนไซที่กล่าวไว้ในมาตราดังกล่าว ซึ่งรัฐที่เกี่ยวข้อง
จะต้องปฏิบัติตามมาตรา ~~ดังกล่าว~~ ๕๗๑๐๐

คำเสนอแนะของศาลโลก ได้มีการถกเถียงกันมากในที่ประชุมสมัชชาระหว่างสมัย
ประชุมสามัญครั้งที่ ๓ ภาคที่ ๑ (๑๙๔๘) โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้มีการอภิปรายกันอย่างกว้างขวาง
ใน Ad Hoc Political Committee ผู้แทนสหภาพโซเวียต

(Mr. Vyshinsky) ได้โต้แย้งอย่างรุนแรงที่จะไม่ยอมรับความเห็นของศาลโลกอันนี้โดยเหตุ
ผลว่า ศาลโลกไม่มีความเห็น เพราะเอกสารของ Ad Hoc committee

ก็คือความเห็นของผู้พิพากษา ๔ คนในจำนวน ๑๕ คนของศาลโลก ในจำนวน ๒ คน คือ
Mr. Alvarez แห่งชิลี และ Mr. Azevedo แห่งบราซิล ได้เสนอความเห็น
ส่วนตัวซึ่งแตกต่างจากความเห็นของสมาชิกส่วนใหญ่ ในเรื่องที่สำคัญที่สุดเรื่องหนึ่งที่ว่า การพิจารณา
ทางการเมืองจะได้นำมาถว้ถึงด้วย นอกจากการพิจารณาในเจียนไซของกฎหมายในวรรค ๑
ของมาตรา ๔ ดังนั้นในปัญหาสำคัญดังกล่าวจำนวนเสียงข้างมากคน จึงลดเป็น ๗ คน ฉะนั้น
มติของข้างมากจึงมีอาจถือได้ว่าเป็นมติของศาลโลกได้

แต่อย่างไรก็ดี สมัชชาก็ไม่ยอมรับความเห็นของศาลโลก และมีมติเสนอแนะ
(๔๖:๑๐:๖ abstention) เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๑๙๔๘ ว่า สมาชิกคณะกรรมการความมั่นคง
และสมาชิกในสมัชชาควรปฏิบัติตามความเห็นที่มีอยู่กันแล้วของศาลโลกในการออกเสียงเกี่ยวกับการ
รับสมาชิกใหม่

แม้ว่าสมาชิกจะได้อ่านถึงเหตุผลที่แท้ที่แท้ ถ้าเราพิจารณาเงื่อนไขของอนุสัญญา
 ๕ ประการ ที่กล่าวมาแต่ข้างต้น อนุสัญญานี้จึงแยกแยะออกเป็นข้อ ๆ เท่าที่สังเกตเห็นความแตกต่างเกิดขึ้น
 ไม่ในทันที เพราะไม่ได้มีการใช้ความหมายและขอบเขตของอนุสัญญานี้ในระดับ ซึ่งบางข้อมีความหมาย
 กว้างขวางไม่จำกัด ไม่มีอะไร เป็นเครื่องหมายว่าแต่ใหม่เพียงใด จึงจะถือว่าอนุสัญญานี้เท่านั้น
 แต่เรื่องที่มาของอนุสัญญาโดยทั่วไปขององค์การ คือ คณะมนตรีความมั่นคงและสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ และ
 เนื่องจากวัตถุประสงค์อันเป็นบรรทัดฐานในการวินิจฉัยจึงทำให้เกิดการขัดแย้งกันในทางปฏิบัติ เพราะ
 ภายใต้นามที่ชื่ออนุสัญญาว่าโดยนัยทางการเมือง เราเห็นว่าความที่แท้เป็นประโยชน์แก่สมัชชาใหญ่สหประชาชาติ
 เช่น อนุสัญญานี้ที่ว่าของเป็นรัฐที่ก่อกำเนิด เราจะเห็นว่าความที่แท้ไม่ในทันที เพราะรัฐใด ๆ ก็อ้างว่า
 อนุสัญญานี้มีผลกับตนทั้งสิ้น แม้รัฐที่อ้างว่าสงครามที่อ้างว่าไม่ทำสงครามเพื่อสันติภาพ ในวงการยุติ เริ่ม
 ศึกษานานหลายปีมาแล้วที่สืบค้นว่า ประเทศที่ก่อกำเนิดโดยนัยประเทศที่ประกาศสงครามกับฝ่ายอักษ
 ๓๓ เช่นสมาชิกโลกโดยสมัชชาใหญ่สหประชาชาติในมาชิกการสงครามเพิ่มขึ้นว่า *Ireland*
Iceland, Portugal,

Transjordan, Italy ————— and *Finland* ไม่มีรัฐใด

ประเทศดังกล่าวจึงได้ถูกยอมรับเป็นสมาชิก นอกจากที่ยังไม่รับรองโดยคณะมนตรีพิจารณาและ
 ความเห็นว่า องค์การได้เป็นรัฐที่ก่อกำเนิด หรือถึงให้พิจารณาการดำเนินการขององค์การได้บ้าง

๓๓ () A, C, D, E, F, G, H, Gaor, II Resolutions (A/1519)

๓๓ จะเห็นได้ว่าในการประชุมที่นครนิวยอร์ก และในที่อื่นเป็นสมาชิกทั้งเงิน
 ขององค์การ ก็ได้มีมติเห็นด้วยว่า ต้องเป็นประเทศที่ประกาศสงครามกับฝ่ายอักษ หรือถูกฝ่ายอักษ
 รุกรานและได้ลงนามในปฏิญญาสหประชาชาติ ดังได้กล่าวมาแล้วในตอนต้น ซึ่งจะเห็นว่ามี ความหมาย
 เช่นเดียวกับในทางการเมืองของประชาคม ซึ่งมีความสัมพันธ์กันไม่ในทันที ถ้าเราจะหาทางออกโดยยึดหลักว่า
 ประเทศที่ก่อกำเนิดโดยนัยประเทศที่ไม่ทำการรุกราน ที่ระงับแล้ว แต่แม้รัฐที่ก่อกำเนิดโดยนัย
 ของ "การรุกราน" ในกฎหมายระหว่างประเทศที่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปทุกประเทศ ทุกกรณีไม่ได้
 ๓๓ ดังนั้นการที่จะตีความหมายของอนุสัญญานี้ดังกล่าวจึงผูกพันกับคณะมนตรีความมั่นคง และสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ
 เองเป็นสำคัญซึ่งทำให้เกิดความยุ่งยากมากมาย

๓๓ Sohn. Op. cit. P. 4

๓๓ ๓๓๓๓ สุทธิคุณ ปาฐกถาพิเศษเรื่อง "ปัญหาการให้นิยามคำว่า "การรุกราน" ในกฎหมาย
 ระหว่างประเทศ ที่ ร.ร.จ.ป.ร. ๒๔ ธ.ค. ๒๕๔๔

๓๓ Op. cit. P. 3

แต่อย่างไรก็ตามที่เราจะนำมติเหล่านี้ไปควรจะตั้งเหตุไว้ก่อนว่า คำว่า "รัฐ" หรือ States ตามมาตรา ๔ ข้อ ๑ นั้นจะมีความหมายแตกต่างกับคำว่า "รัฐ" ตามมาตรา ๑ คำว่า "รัฐ" ตามมาตรา ๔ ข้อ ๑ นั้นจะมีความหมายตรงกับคำว่ารัฐ ตามถ้อยคำกฎหมายระหว่างประเทศมากกว่า "รัฐ" ตามมาตรา ๑ เพราะทางปฏิบัติการกล่าวอ้างถึงเรื่องเอกราชหรืออธิปไตยอันสมบูรณ์ของรัฐที่สมัคร เข้าเป็นสมาชิกอยู่เสมอ เช่น มีหลายประเทศที่ดำเนินการ เข้าเป็นสมาชิกของ *League of Nations* นอกโดยเหตุอันที่แท้ โดยความจริงแล้วมองโกเลีย ยังมีได้เป็นรัฐที่มีเอกราชสมบูรณ์โดยแท้จริง เพราะประเทศเหล่านั้นไม่เชื่อถือสาธารณรัฐมองโกเลียว่าจะสามารถปฏิบัติตามพันธะแห่งกฎบัตรได้หรือไม่ โดยผู้แทนเหล่านั้นก็แจ้งว่า ประเทศซึ่งสมัครในกรณีทางการพูดกับมองโกเลียนั้นก็เกิดไร้อรรถประโยชน์ *0011926 43* ยกเว้นแต่เพียงมติของมองโกเลียที่ถูกสมาชิก ๗ ประเทศในคณะมนตรีความมั่นคง ~~คือ~~ ไลบีเรีย นอกจากรัฐประเทศ *Tra-spy-dan* (Jordan) ก็เคยถูกคัดค้านในคณะมนตรีความมั่นคงโดยเหตุที่ว่าฐานะของประเทศนี้จะเป็นรัฐเอกราชโดยสมบูรณ์ (Fully *Independent* ~~sovereign~~ State) หรือไม่ยังเป็นที่สงสัยอยู่ ยิ่งกว่านั้นเมื่อคราวประชุมพิจารณาการสมัครของอิสราเอลเมื่อเดือนธันวาคม ๑๙๔๘ ในคณะมนตรีความมั่นคง ผู้แทนสหรัฐอเมริกาซึ่งสนับสนุนให้อิสราเอลเข้าเป็นสมาชิกของสหประชาชาติก็ให้พินัยแก่เขาคุณสมบัติของการ เป็นรัฐ (Beastate) ที่มากกว่าโดยอ้างถึงความหมายของคำว่ารัฐตามกฎหมายระหว่างประเทศ และสรุปว่าอิสราเอลมีลักษณะ เป็นรัฐตามกฎหมายระหว่างประเทศอย่างครบถ้วนเป็นต้น ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับรัฐ ตามมาตรา ๑ จะเห็นว่าหลายประเทศยังไม่ถือว่า เป็นรัฐตามกฎหมายระหว่างประเทศโดยแท้จริง (ดูเรื่องเกี่ยวกับรัฐในบทที่ ๒)

๓. หลักการหรือวิธีการรับสมาชิก

การเข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติจะต้องผ่านการวินิจฉัยขององค์การอีกครั้งหนึ่ง ไม่ใช่ว่าเมื่อรัฐใดถือว่าตนมีคุณสมบัติครบถ้วนตามมาตรา ๔ ข้อ ๑ แล้วโดยอัตโนมัติก็เข้าเป็นสมาชิกได้ทันที จะต้องผ่านวิธีการทั้งที่ใดกำหนดไว้ในมาตรา ๔ ข้อ ๒ อีกครั้งหนึ่ง ตามมาตรา ๔ ข้อ ๒ ได้กำหนดไว้ว่า "การรับรัฐใด ๆ เข้าเป็นสมาชิกแห่งสหประชาชาติจะเป็นผลก็แต่โดยมติของสมัชชาความดีความดำเนนาของคณะมนตรีความมั่นคง"

(The Admission of any such state to membership in the United Nations will be effected by a decision of the general Assembly Upon the recommendation of the Security Council
ดังนั้นการเข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติจะต้องผ่านการวินิจฉัยถึง ๒ ครั้ง คือ

๑. ผ่านการวินิจฉัยของคณะมนตรีความมั่นคงซึ่งหนึ่งก่อน เมื่อคณะมนตรีความมั่นคงได้พิจารณาแล้วเห็นว่าประเทศผู้สมัครมีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ตามมาตรา ๔ ข้อ ๑ และเห็นสมควรให้เขาเป็นสมาชิกของสหประชาชาติ ก็จะทำคำเสนอแนะ (recommendation) เห็นชอบด้วยต่อสมัชชาทั่วไป (General Assembly)

๒. ผ่านการวินิจฉัยของสมัชชาทั่วไป (General Assembly) อีกครั้งหนึ่ง กล่าวคือ เมื่อสมัชชาได้รับคำเสนอแนะเห็นชอบจากคณะมนตรีความมั่นคงแล้วก็จะทำการพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง เมื่อสมัชชาเห็นชอบด้วย โดยมีการตัดสินใจ (Decision) ว่าจะประเทศนั้นเขาเป็นสมาชิก การตัดสินใจของสมัชชาถือว่าเป็นขั้นสุดท้าย ถ้าสมัชชาไม่มีการตัดสินใจเห็นชอบด้วย ประเทศนั้นจึงจะได้เป็นสมาชิกของสหประชาชาติ

วิธีการวินิจฉัยของคณะมนตรีความมั่นคงนั้นจะต้องใช้คะแนนเสียงข้างมาก ๙ เสียง อันรวมเสียงเห็นด้วยเป็นเอกฉันท์ของสมาชิกประจำ (๕ เสียง) เพราะถือว่าการรับสมาชิกเป็น (Substantive Matter) เมื่อผ่านการวินิจฉัยของคณะมนตรีความมั่นคงแล้วด้วยคะแนนเสียงข้างมาก ๙ เสียง รวมทั้งเสียงเห็นด้วยของสมาชิกประจำทั้งหมดทำคำเสนอเห็นชอบด้วยกับการเขาเป็นสมาชิกสหประชาชาติของประเทศนั้นต่อสมัชชา สมัชชาจึงทำการพิจารณาอีกครั้งหนึ่งเพื่อตัดสินว่าจะรับประเทศนั้นเขาเป็นสมาชิกหรือไม่ ด้วยคะแนนเสียงข้างมาก ๒ ใน ๓ ของสมาชิกที่มาประชุมและออกเสียง เมื่อสมัชชาได้วินิจฉัยแล้วเห็นชอบด้วยโดยคะแนนเสียง ๒ ใน ๓ ดังกล่าว การสมัครเขาเป็นสมาชิกจึงจะมีผล

ถ้าหากปรากฏว่าที่ประชุมคณะมนตรีความมั่นคงได้พิจารณาแล้วแต่ไม่ได้เสียงข้างมาก ๙ เสียงขึ้นไปก็หรือแม้ใช้คะแนนเสียงเห็นชอบข้างมากเกิน ๙ เสียงขึ้นไปก็ แต่ไม่มีสมาชิกประจำไม่เห็นด้วยคือใช้สิทธิยับยั้ง (veto) แม้แต่เพียงเสียงเดียวก็ การสมัครนั้นก็ไม่มีผลคือสมัชชาทั่วไปไม่สามารถจะทำการพิจารณาที่ประเทศนั้นเขาเป็นสมาชิกได้ เพราะคณะมนตรีความมั่นคงไม่ได้ให้คำเสนอแนะ สมัชชาทั่วไปจะทำการพิจารณาได้ต่อเมื่อได้คำเสนอแนะ จากคณะมนตรีความมั่นคงเท่านั้น ตัวอย่างในที่มีประเทศที่สมัคร เขาเป็นสมาชิกนับตั้งแต่เริ่มตั้งองค์การสหประชาชาติ มาจนถึง ค.ศ. ๑๙๕๗ ถึง ๑๗ ประเทศ แต่ปรากฏว่ามีเพียง ๒ ประเทศเท่านั้น ที่ได้รับเขาเป็นสมาชิก ส่วนอีก ๑๑ ประเทศที่เหลือไม่ได้รับการเสนอแนะเห็นชอบด้วยของคณะมนตรีความมั่นคง ซึ่งสมัชชาทั่วไป

ไม่อาจพิจารณาเข้าเป็นสมาชิกได้ ๕ ประเทศ (Allania, Mongolia, *Affermative*
Bulgavia, Hungary และ *Rumaisia* ได้รับ *Affermative*
 Veto ไม่ถึง ๗ เสียง ส่วนอีก ๒ ประเทศ (Ireland, Portugal, Jordan,
Australia *Austria* ได้รับ *affirmative Vote* มากกว่า
 ๗ เสียงแต่ไม่ได้รับ *Concurring Votes* ของสมาชิกถาวรทั้งหมดในคณะมนตรี
 ความมั่นคง คือถูกสหภาพโซเวียตยับยั้ง (Veto) จึงทำให้การสมัครเข้าเป็นสมาชิกสห
 ประชาชาติของ ๑๑ ประเทศนี้ไร้ผล “ ปัญหาเรื่องนี้ได้มีการอธิบายถกเถียงกันมากทั้งใน
 คณะมนตรีความมั่นคง และในสมัชชา, โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้มีการวิพากษ์วิจารณ์การใช้สิทธิยับยั้ง
 ของสมาชิกประจำในคณะมนตรีความมั่นคงเกี่ยวกับการรับสมาชิกในระหว่างสมัยการประชุมครั้งที่ ๑
 ภาค ๒ ของสมัชชา (-) *ยูเนี่ยนของประเทศ Australia*
 ได้มีมติเสนอขอให้แก้ไขกฎของระเบียบปฏิบัติของสมัชชา และคณะมนตรีความมั่นคง เกี่ยวกับการรับ
 สมาชิกใหม่ เพื่อให้การรับสมาชิกง่ายขึ้น แต่ปรากฏว่าด้วยเหตุผลต่าง ๆ ที่ประจักษ์ไม่แท้
 ภัย “ ต่อมาในสมัยประชุมครั้งที่ ๒ ของสมัชชาทั่วไป *ยูเนี่ยนของ Argentina*
 ได้เสนอให้มีการจำกัดอำนาจของคณะมนตรีความมั่นคงที่เกี่ยวกับการพิจารณาสมัครรับสมาชิกใหม่ ซึ่งตาม
 ข้อเสนอของ *Argentina* ถือว่าการรับสมาชิกนั้น สมาชิกประจำไม่มีสิทธิยับยั้ง การใช้สิทธิ
 ยับยั้ง (Veto) ในกรณีนี้เป็นการรุกล้ำอำนาจ (Usurpation of the Power) ของสมัชชา (ถือว่าการรับสมาชิกไม่ใช่เรื่องที่ทำหน้าที่ในมาตรา ๒๗ ข้อ ๑ แห่งกฎบัตรสหประชาชาติ)
 สมัชชายังถือว่า คำเสนอแนะ (Recommendation) ของคณะมนตรีความมั่นคงไม่มีผล
 ผูกพัน สมัชชาถือว่าสมัชชาเป็นองค์การสูงสุด เราเสนอให้สมัชชาดำเนินการพิจารณาสมัครรับสมาชิกต่อไป
 แม้การสมัครนั้นจะไม่ได้รับคำเสนอแนะที่เห็นชอบ (Favourable recommendation) ก็ตาม โดยที่สมัชชาเป็นองค์การสูงสุดย่อมทำหน้าที่ในการรับสมาชิกได้โดยมิต้องคำนึงถึงคำเสนอแนะ

“ *Liang ry*
 Yuen- *Lidany History of the Request for an Advisory*
Opinion *Donno* the American journal of Inter-
 national Law, April 1949, Vol 43.
 “ Goodrich and Hambro: No. 2 P.289 Op. cit. P.136

ของคณะกรรมการความมั่นคง ข้อเสนอของ Argentina ได้มีการอภิปรายกันอย่าง
กว้างขวางและมีหลายประเทศสนับสนุนเห็นด้วย และมีหลายประเทศที่ได้โต้แย้งอย่างรุนแรง
โดยถือว่าข้อเสนอของ Argentina ไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งกฎบัตรสหประชาชาติ^{๕๖}
จนในที่สุดเมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๑๙๔๕ สมัชชาได้มีมติขอให้ศาลโลกให้คำเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรา
๔ ข้อ ๒ ในปัญหาว่า การรับสมาชิกในสหประชาชาติตามมาตรา ๔ ววรรค ๒ ของกฎบัตรนั้น
จะมีผลโดยมติของสมัชชาหรือไม่ เมื่อคณะกรรมการความมั่นคงไม่ได้ให้คำแนะนำไว้ในเรื่องนี้โดยเหตุผล
ว่า รัฐที่จะเข้ามาเป็นสมาชิกใหม่ไม่ได้รับเสียงข้างมากที่ถ่วงการ หรือสมาชิกถาวรของสหประชาชาติ
ออกเสียงคัดค้าน^{๕๗} ศาลโลกให้คำเสนอแนะ(๑๒:๒) เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๑๙๕๐ ใจความว่า

การรับสมาชิกจะมีผลก็ต่อเมื่อไม่มีสิ่งสองสิ่ง คือคำเสนอแนะของคณะกรรมการความมั่นคง A
Recommendation of the Security Council
~~a recommendation of the Security Council~~

และการตัดสินใจของสมัชชา A decision of the general Assembly
และคำเสนอแนะ เป็นสิ่งที่มีมาก่อนการตัดสินใจ คือถือว่าคำเสนอแนะ เป็นรากฐานของการตัดสินใจที่จะ
ยอมรับ ~~The recommendation is the foundation of the decision~~
~~decision~~ - คือการตัดสินใจขึ้นอยู่กับคำเสนอแนะ (Decision rests upon
~~the recommendation~~ - ตามมาตรา ๔ ข้อ ๒ สมัชชาเพียงแต่มีมติรับเข้า
มาได้ก็เมื่อได้รับคำเสนอแนะจากคณะกรรมการความมั่นคง สหประชาชาติจะเป็นผู้กำหนดขอบเขตของ
องค์การ ๒ องค์การ ซึ่งการกระทำของ ๒ องค์การร่วมกัน เป็นสิ่งที่เราต้องการก่อนที่จะรับรัฐ
ใหม่เข้ามาได้ หรืออีกนัยหนึ่งคำเสนอแนะของคณะกรรมการฯ ก็เป็นเงื่อนไขที่จะต้องเกิดขึ้นก่อนมติของ
สมัชชาใหญ่ ที่จะอนุมัติให้รับรัฐใหม่เข้ามาเป็นสมาชิกใหม่ ศาลมีความเห็นว่าตามมาตรา ๔
ของ ๒ สมัชชาไม่สามารถจะลงมติรับสมาชิกได้โดยไม่มีคำเสนอแนะของคณะกรรมการความมั่นคงและ

^{๕๖} มาตรา ๒๗ ข้อ ๓ กล่าวว่า "คำวินิจฉัยของคณะกรรมการความมั่นคงในเรื่องอื่นทั้งหมด
จะกระทำโดยคะแนนเสียงเห็นชอบของสมาชิก ๙ ประเทศ ซึ่งรวมคะแนน
เสียงเสียงเห็นชอบของบรรดาสมาชิกประจำอยู่ด้วย แต่ไว้ในคำวินิจฉัย
ของหมวดที่ ๖ และตามวรรค ๓ ของมาตรา ๒๒ ผู้เป็นฝ่ายพิพาทจักต้อง
งดเว้นจากการลงคะแนนเสียง

No. 2 หน้า 146-261

^{๕๗} → The American journal International Law, April 1949, Vol. 43
Marie Stuar Kloopz Vol 43, No 2 146-261:
the Role of the general Asembly of the United
Nations in the Admission of Members

คำเสนอแนะที่ไม่เห็นชอบ ไม่เกี่ยวกับกัมมันตภาพรังสีไว้ในมาตรา ๔ ข้อ ๒

องค์กรที่มาตรา ๔ ใจวางใจให้ตัดสินรับสมาชิกใหม่ขององค์การสหประชาชาติ
ที่มีความหมายชัดแจ้งอยู่ในข้อความแล้วว่าได้ให้สมาชิกตัดสินการยอมรับได้ ก็แต่โดยคำยืนยันจาก
คณะมนตรีความมั่นคงเท่านั้น ระเบียบการพิจารณาของสมาชิกในการรับสมาชิกใหม่ ให้พิจารณา
ถึงผลดีหรือความดีของผู้สมัครและจะตัดสินใจรับได้ก็ต่อเมื่อคณะมนตรีความมั่นคงได้พิจารณาเห็นชอบ
ด้วยว่าให้รับได้ เท่านั้น (มาตรา ๑๒๕ (๑๑๓) ๕๐ ระเบียบการวางใจว่า หากคณะมนตรี
ความมั่นคงไม่เห็นด้วยกับสมาชิก สมาชิกอาจส่งความเห็นของ (See con) กลับไป
ให้พิจารณาใหม่อีกครั้งหนึ่ง (มาตรา ๑๒๖ (๑๑๓) งานที่รับผิดชอบกระทำกันหลายครั้งตามข้อตกลง
๒๕๖ (IV) ซึ่งเป็เหตุที่เรียกร้องขอความเห็นนี้ ๕๑

การถือว่าสมาชิกที่มีอำนาจรับรัฐได้ เขาเป็นสมาชิกโดยไม่ได้ได้รับความเห็นชอบ
จาก (See con) จะเป็นการทำให้ (See con) เสื่อมความสำคัญ
ลงไปจากที่บัญญัติไว้ในกฎบัตร เป็นการก้าวข้ามงานของโลกโดยบริยาย คือกลายเป็นว่า
มีหน้าที่เพียงผลกษการตัดสินเท่านั้นแล้วที่ทำการงานหรืออย่างที่ดีเพียงออกคำแนะนำ เท่านั้นเอง ซึ่ง
ไม่อยู่ในกฎบัตรเลย

ศาลโลกไม่อาจยอมรับคำแนะนำที่ทำได้เป็นลายลักษณ์อักษรว่า เพื่อที่จะให้เป็นไปตาม
ข้อหา ๒ VOB มาตรา 4 ให้สมาชิกปฏิบัติภารกิจใดโดยปราศจากความเห็นชอบ See con)
ได้ โดยกล่าวว่าสมาชิกสามารถตัดสินใจรับสมาชิกใหม่ได้โดย See con ไม่เห็นด้วย
ที่จะให้ See con มีสิทธิออกเสียงหรือคัดค้านในกรณีที่ไม่เห็นด้วย
จึงต้องอ้างอิงถึงเอกสารการประชุมที่ San Francisco ด้วย แล้วจะพบว่า
ไม่เคยมีแบบนี้มาก่อนเลย ตามความเห็นของศาลโลก มาตรา ๔ ข้อหา ๒ ก็เห็นด้วยกับการให้
(See con) เป็นผู้เห็นชอบด้วยข้อย่างเดียว การที่ (See con) ไม่เห็นด้วย
ถือว่าไม่เป็นไปตามกัมมันตภาพรังสีในมาตรา ๔ ข้อหา ๒

๕๕ Sohn; Op. cit. P. 53

๕๕

Sohn; B. Lenis; Supplement Cases and Materials on World Law PP. 16-20 the Foundation Puss Inc. 1953

๕๐

Sohn B. Lenis ; Cases and material on United P. 55 Nation op. cit p. 55

๕๑

Ibid. P. 55

จำพิจารณาดังข้อระเบียบอำนาจที่สมาชิกเรียกวง ศาลโลกจะอ้างได้เสมอว่า
 สมาชิกไม่มีอำนาจอะไรที่จะ เปลี่ยนแปลงที่มติมติที่รอง ดพ: ๖๓๐๓๐๖ ๖๖
 See con ได้
 ตามเหตุดังกล่าว จึงเห็นว่า เป็นไปไม่ได้ที่จะมีขบวนการอำนาจจากคณะ
 ๑๓: ๖๓๐๓๐๖ ๖๖
 ๑๓: ๖๓๐๓๐๖ ๖๖
 ๖ ใน ๓ ของสมาชิกที่มาประชุมและออกเสียง
 ๖ ใน ๓ ของสมาชิกที่มาประชุมและออกเสียง
 ๖ ใน ๓ ของสมาชิกที่มาประชุมและออกเสียง

ปัญหาที่ติดมืออยู่ว่า คำ เสนอแนะ เห็นชอบ (Favourable
 recommendation) - ของคณะมนตรีความมั่นคงจะมีผูกพันสมาชิกว่า
 จะรองรับสมาชิกนั้นหรือไม่ จำพิจารณาทันทีอันแรกและตามความเห็นการมอบมติ เห็นว่า ที่น่าจะคิดว่า
 การตัดสินใจของสมาชิกถือว่าเป็นคำตัดสินขั้นสุดท้าย ซึ่งการ เสนอแนะ เห็นชอบของคณะมนตรีความมั่นคง
 ไม่มีผูกพันที่สมาชิกจะรองรับหรือไม่ เสนอแนะ กล่าวคือ คณะมนตรีความมั่นคงจะมีคำ เสนอแนะ
 เห็นชอบในการ เข้าเป็นสมาชิกของประเทศหนึ่งประเทศใดก็ได้ สมาชิกอาจจะไม่รับประเทศนั้น เข้าเป็น
 สมาชิกก็ได้ ในกรณีนี้คำตัดสินยอมรับประเทศนั้นไม่ได้เสียงสมาชิกถึง ๖ ใน ๓ ของสมาชิกที่มาประชุม
 ประเทศนั้นย่อมไม่มีโอกาสเข้าเป็นสมาชิกได้ แต่ปัญหาเรื่องนี้ยังไม่เกิดขึ้น เพราะ ที่ประชุมยังไม่
 เคยปรากฏว่ามีประเทศใดที่คณะมนตรีความมั่นคงได้มีคำ เสนอแนะ เห็นชอบด้วยต่อสมาชิกแล้ว สมาชิก
 ไม่รับเข้าเป็นสมาชิก

เราอาจจะสรุปได้ว่า พฤติการณ์รับสมาชิกสหประชาชาติใหม่ จะต้องผ่านการวินิจฉัย
 ของคณะมนตรีความมั่นคงก่อน ถ้าคณะมนตรีความมั่นคงเห็นชอบด้วย โดยมติที่โหวตคำ เสนอแนะ เห็นชอบ
 ต่อสมาชิกด้วยคะแนนเสียงข้างมาก ๙ เสียง รวมทั้งเสียงเห็นชอบด้วยเป็นเอกฉันท์ของสมาชิกประจำ
 ซึ่งหมายความว่าไม่มีสมาชิกประจำคัดค้านแต่ไม่ได้หมายความว่าไม่ออกเสียง (Abstention)
 หรือขาดการประชุมด้วย เพราะ Abstention และ Absence ไม่ถือว่าเป็นการ
 ใช้สิทธิยับยั้ง (Negative Vote) ถ้าไม่ได้เสียงข้างมากก็ตีหรือได้เสียงข้างมาก

Yuen- Li Liang ; The American Journal of International
 Law October, 1950 Vol 44 No. 4 "Abstention and Absence of a
 Permanent Member in relation to the Voting
 Procedure in the Security Council." PP 649- 708

แต่สมาชิกประจำที่กัน หรือ (Veto) แม้เสียงเดียวเป็นต้นว่าการรับการสมัครนั้นต้องระงับไป
 ถ้าคณะมนตรีความมั่นคง เห็นชอบด้วยและทำคำ เสนอแนะต่อสมาชิกด้วยคะแนนเสียงดังกล่าวข้างต้น
 สมาชิกจะทำการพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง ถ้าการสมัครนั้นได้รับเสียงเห็นชอบด้วย ๒ ใน ๓ ของสมาชิก
 ที่มาประชุมในสมัชชาการสมัครนั้นก็ เป็นผลคือประเทศนั้นได้เข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติ ซึ่งถ้าเรา
 เปรียบเทียบกับการ เข้าเป็นสมาชิกของสันนิบาตชาติจะเห็นว่า การ เข้าเป็นสมาชิกของสันนิบาตชาติมัน
 ง่ายกว่า เพราะว่า การ เข้าเป็นสมาชิกของสันนิบาตชาตินั้น กำหนดหลักการไว้ แต่เดี๋ยวนี้จะต้อง
 ให้สมาชิกเป็นผู้วินิจฉัยว่าประเทศผู้สมัครมีคุณสมบัติครบถ้วนหรือไม่ และเห็นชอบด้วยกับการ เข้าเป็น
 สมาชิกของประเทศนั้นหรือไม่ ถ้าดีหรือคำตัดสินของสมาชิกเห็นชอบด้วยโดยคะแนนเสียง ๒ ใน ๓
 ของสมาชิกที่มาประชุม ก็เป็นต้นว่าประเทศนั้นได้เข้าเป็นสมาชิกสันนิบาตชาติ คณะกรรมการสันนิบาตโลก
 (The Council) ไม่ได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับเลย ส่วนการ เข้าเป็นสมาชิก
 ของสหประชาชาติมีหลักการยุ่งยากกว่าและทั้งสมาชิกและคณะมนตรีความมั่นคง เป็นผู้วินิจฉัยดังกล่าวนั้น

วิธีปฏิบัติในการรับสมาชิก

วิธีปฏิบัติในการ รับสมาชิกสหประชาชาตินั้น เป็นไปตามกฎระเบียบปฏิบัติของสมาชิก
 และคณะมนตรีความมั่นคงกำหนดไว้ซึ่งจะได้อธิบายแต่ใจความสำคัญโดยย่อต่อไปนี้

ในทางปฏิบัติ เมื่อประเทศใดมีความประสงค์จะสมัคร เข้าเป็นสมาชิกของสหประชาชาติ
 แต่เดิมจะต้องยื่นใบสมัครต่อเลขาธิการพร้อมด้วยเอกสารหลักฐานแสดงว่า รัฐหรือประเทศนั้นพร้อม
 ที่จะยอมรับพันธะกรณีอันมีอยู่ในกฎบัตรสหประชาชาติ ต่อมาปี ๑๙๕๑ ได้แก้ไขระเบียบใหม่โดยให้
 ประเทศที่สมัครรวมเอาคำประเทศที่จะยอมรับปฏิญญาสันนิบาตโลกฉบับแก้ไขในกฎบัตรสหประชาชาติไว้ในใบสมัคร
 เลยไม่แยกกันเหมือนเดิม เว้นแต่ประเทศใดประเทศหนึ่ง เมื่อสมัครเข้าได้วันจดยกชั้นสุดท้ายยอมรับเข้าเป็น
 สมาชิกแล้ว ประเทศนั้นก็มีสิทธิ เป็นสมาชิกโดยทันทีไม่ต้องยื่น Instrument Adherence
 อีก

เมื่อเลขาธิการ (Secretary General) ได้รับใบสมัครแล้ว
 ก็จะสำเนาส่งไปให้สมาชิก หรือถ้าเป็นสมาชิกประจำก็จะส่งไปให้สมาชิกของสหประชาชาติเป็นการแจ้ง

ให้ทราบและจะส่งในสมัครไปให้คณะมนตรีความมั่นคงเพื่อวินิจฉัยโดยมีทั้งข้า คณะมนตรีความมั่นคง
ก็จะส่งไปให้ประธานคณะกรรมาธิการรับสมาชิกใหม่ของคณะมนตรีความมั่นคง (เว้นแต่คณะมนตรี
ความมั่นคงจะวินิจฉัยเป็นอย่างอื่น) เพื่อเตรียมรายงานเสนอต่อสมัชชาตามวิธีการที่กำหนดไว้
เมื่อคณะกรรมาธิการรับสมาชิกใหม่ได้ ทำรายงานเสนอต่อคณะมนตรีความมั่นคง คณะมนตรีความมั่นคง
ก็จะเรียกประชุมพิจารณาว่าประเทศผู้สมัครมีคุณสมบัติครบถ้วนหรือไม่ และสมควรที่จะทำคำเสนอแนะ
เป็นอันกัการ เขาเป็นสมาชิกสหประชาชาติคือสมัชชาหรือไม่ ถ้าคณะมนตรีความมั่นคงมีมติเห็นชอบ
ควบกับการ เขาเป็นสมาชิกของประเทศนั้นด้วยคะแนนเสียงข้างมาก ๙ เสียง รวมทั้งเสียงเห็นชอบ
ของสมาชิกประจำ ๕ เสียง ก็จะทำคำเสนอแนะ (recommendation)
ต่อสมัชชาพร้อมด้วยบันทึกการอภิปราย (Discussion) ของคณะมนตรีความมั่นคง ถ้าคณะ
มนตรีความมั่นคงไม่เห็นด้วย (คืออาจไม่ได้เสียงเห็นด้วยข้างมาก ๙ เสียงหรือสมาชิกประจำ Veto
หรือคณะมนตรีความมั่นคงไม่มีมติให้เลื่อนการพิจารณาเข้ามาเป็นสมาชิกของประเทศนั้นก็ได้) คณะมนตรี
ความมั่นคงก็จะทำรายงานพิเศษต่อสมัชชาพร้อมด้วยข้อโต้แย้งที่สมบูรณ์ภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้
ตามระเบียบการปฏิบัติของคณะมนตรีความมั่นคง เมื่อสมัชชาได้รับคำเสนอแนะจากคณะมนตรีความ
มั่นคงแล้วก็จะไต่ทำการพิจารณาอีกครั้งหนึ่งว่า สมาชิกมีคุณสมบัติครบถ้วนและสมควรให้เข้าเป็น
สมาชิกหรือไม่ โดยลงคะแนนเสียง ๒ ใน ๓ ของสมาชิกที่มาประชุมกัน ถ้าหากเป็นกรณีที่คณะมนตรีความ
มั่นคงไม่ทำคำเสนอแนะการสมัคร เขาเป็นสมาชิกของประเทศนั้น สมัชชาหลังจากได้พิจารณา รายงาน
พิเศษของคณะมนตรีความมั่นคงโดยรอบคอบแล้ว อาจจะส่งในสมัครของประเทศนั้น พร้อมด้วยรายงาน
ข้อถกเถียงของสมัชชาไปให้คณะมนตรีความมั่นคงเพื่อพิจารณาใหม่ได้ ๕๕

ถ้าสมัชชาพิจารณาเห็นชอบให้ประเทศหนึ่งประเทศใดเข้าเป็นสมาชิกโดยวิธีการ
ดังกล่าวข้างต้น ประเทศนั้นมีสิทธิเป็นสมาชิกสหประชาชาตินับตั้งแต่วันที่สมัชชาได้มีมติเห็นชอบ ๕๖

อุปสรรคการเข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติ

นอกจากการเข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติจะต้องเป็นไปตามเงื่อนไขต่าง ๆ ดังกล่าว
ซึ่งทำให้การเข้าเป็นสมาชิกของสหประชาชาติยุ่งยากกว่าการเข้าเป็นสมาชิกขององค์การอื่น ๆ

๕๕
Goodrich and Hambro: Charter of the United Nations
๕๖
Ibid; PP. 33 - 138

Cep. cit
pp 133 - 138

แล้วยังมีอุปสรรคอันสำคัญที่ขัดขวางการ เขาเป็นสมาชิกสหประชาชาติอีก คือความไม่ลงรอยกันระหว่าง
 ประเทศมหาอำนาจ เราจะเห็นได้ว่าความขัดแย้งสงครามโลกครั้งที่ ๒ มหาประเทศแตกแยกกันเป็น ๒ ฝ่าย
 คือค่ายคอมมิวนิสต์ซึ่งมีสหภาพโซเวียต กับเข็ญพร้อมด้วยบริวาร, อีกค่ายหนึ่งคือค่ายเสรีประชาธิปไตย
 ซึ่งมีสหรัฐอเมริกา, อังกฤษ, ฝรั่งเศส, จีนเป็นหัวตั้งตัวที ประเทศทั้ง ๔ นี้มีสิทธิพิเศษในฐานะเป็น
 สมาชิกประจำของคณะมนตรีความมั่นคง ซึ่งแต่ละประเทศมีสิทธิยับยั้ง (Veto) ในกรณีที่ไม่เห็น
 ด้วยกับการ เขาเป็นสมาชิกสหประชาชาติของประเทศหนึ่งประเทศใดหรือไม่ ก็รวมกันไม่ให้เสียงสนับสนุน
 ด้วยเหตุนี้ทำให้เกิดอุปสรรคในการ เขาเป็นสมาชิกสหประชาชาติมากมาย ประเทศที่สมัคร เขาเป็นสมาชิก
 ฉะนั้นจึงเป็นฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดก็มักจะถูกฝ่ายตรงข้ามอีกกันไว้ในที่คณะมนตรีความมั่นคง เช่น ประเทศ
 โซเวียตเคยเสนอให้สมัครเข้าเป็นสมาชิกประเทศที่สมัครอยู่ขณะนั้น เมื่อสมัยประชุมครั้งที่ ๒ อัซยาเนีย, มองโกเลีย,
 บุรุนดี, บูร์มาเนีย, ฮังการี แต่ขอเสนอออกไปโดยไม่มีเรื่องรับรองเสียงขอในคณะมนตรีความมั่นคง
 ตามหลักการกฎประเทศตะวันตกถือว่าประเทศดังกล่าว อยู่ในความครอบครองของโซเวียต ประชาชน
 มิได้มีสิทธิเสรีที่จะเลือกรัฐบาล จึงไม่มีฐานะสมบูรณ์ตามกฎหมาย ๘๖ พฤติการณ์เช่นนี้มาตั้งแต่
 เริ่มรับสมาชิกปี ๑๙๔๖ ซึ่งจะเห็นได้ว่าระหว่างปี ๑๙๔๖ - ๑๙๕๕ มีประเทศที่สมัคร เขาเป็นสมาชิก
 สหประชาชาติถึง ๓๐ ประเทศ แต่ประเทศที่มีโอกาสได้เขาเป็นสมาชิกเพียง ๔ ประเทศ สหประชาชาติ
 ยอมรับเขาเป็นสมาชิกระหว่างปี ๑๙๔๖ - ๑๙๕๕ คือ Afghanistan, Iceland, Sweden,
 Thailand, Pakistan, Yemen, Burma, Israel, Indonesia
 ส่วนที่เหลือไม่มีโอกาสได้เขาเป็นสมาชิกเพราะความไม่ลงรอยกันระหว่างมหาประเทศในคณะมนตรีความ
 มั่นคงมี ๕ ประเทศที่สมาชิกเห็นว่า เป็น eligible for membership ได้แก่
 Jordan, Portugal, Ireland, Italy, Austria, Anotaria, Finland, Ceylon,
 Republic of Korea, (เกาหลีใต้) Nepal, Libya, Japan, Vietnam,
 Cambodia, & Laos เพราะประเทศเหล่านี้ไม่สามารถเป็นสมาชิกโลกจน ๑๕ ธันวาคม ๑๙๕๕ เพราะไม่ได้รับ Concurring
 Vote ของสมาชิกถาวรทั้งหมดในคณะมนตรีความมั่นคง คือถูกรัฐเช็กคัดค้าน (Veto)
 ส่วนอีก ๗ ประเทศซึ่งเป็นพวกโซเวียตและได้รับการสนับสนุนจากรัฐเช็ก คือ Albania, Mongolia,
 People's Republic, Hungary, Rumania, Bulgaria, Blesia, Democratic,
 People 's Repulib of Korca & Democratic Republic of Viet-Nam

๘๖ รายงานคณะผู้แทนไทยในการประชุมสมัชชาสหประชาชาติ สมัยสามัญครั้งที่ ๑๐, ๒๕๑๑-๑๒-๕๖
 pp-16

แต่ไม่สามารถเข้าเป็นสมาชิกได้เพราะไม่ได้รับคะแนนเสียง ๓ คะแนน (Seven Affirmative Votes) ในคณะกรรมการมั่นคง เพราะประเทศฝ่ายเสรีประชาธิปไตยร่วมกันไม่โต้เสียงสนับสนุน ถ้าเราจะพิจารณาไว้ตั้งแต่แล้ว การที่ประเทศฝ่ายเสรีประชาธิปไตยไม่ยอมให้เสียงสนับสนุนประเทศพวกโซเวียต รัสเซียจะมีเหตุผลเพราะมีหลายประเทศยังเป็นที่ยังสงสัยเกี่ยวกับคุณสมบัติของประเทศเหล่านั้นว่าจะมีครบถ้วนตามมาตรา ๔ ข้อ ๑ หรือไม่ เช่น Mongolic people's Republic, Democratic people's peublic of Korce & Democatic Republic of Vietmam เป็นต้น แต่โซเวียตก็โต้พยายามที่จะให้พรรคพวกของตนเข้าเป็นสมาชิกใหม่เพราะจะได้มีพรรคพวกมีเสียงข้างมากในที่ประชุมสหประชาชาติ เมื่อความพยายามดังกล่าวไม่ได้นลก็หันมาใช้สิทธิยับยั้งประเทศอื่น โดยไม่คำนึงถึงหลักการและเจตนารมณ์ของมาตรา ๔ จึงเห็นได้ว่าเจตนารมณ์แท้จริงของรัสเซียที่ใช้สิทธิยับยั้งก็เพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวเพิ่มเติมอำนาจการครอบงำกับพันธมิตรฝ่ายตรงข้าม ให้ยอมรับพรรคพวกของตนได้เข้าเป็นสมาชิก ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้การรับสมาชิกสหประชาชาติของทุกขงักมาเป็นเวลานานหลายปีระหว่างปี ๑๙๕๐ ถึงกุมภาพันธ์ ๑๙๕๕ ไม่ปรากฏว่าประเทศใดสามารถเข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติได้

ความไม่ตรงรอยกันระหว่างประเทศมหาอำนาจและการใช้สิทธิของมหาประเทศ สิทธิ Veto ของสมาชิกประจำในคณะกรรมการมั่นคงเป็นอุปสรรคสำคัญในการเข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติและทำให้เกิดข้อเสียบานแก่ประเทศเล็กมาและหลายประเทศ เช่นประเทศไทย โดยยื่นสมัครขอเข้าเป็นสมาชิกคือเสชาธิการสหประชาชาติเป็นทางการ เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๑๙๕๖ เพื่อให้ทันได้รับการพิจารณาในคราวประชุมสมัชชาสมัชชาสามัญครั้งที่ ๑ ภาค ๒ พร้อมกับอาฟกานิสถาน, สวีเดน แดไอส์แลนด์ คณะมนตรีความมั่นคงได้ส่งคำขอสมัครไปที่คณะกรรมการสิทธิการรับสมัครสมาชิกใหม่พิจารณาในระหว่างการพิจารณาของคณะกรรมการ เมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๑๙๕๖ ผู้แทนฝรั่งเศส ซึ่งเป็นมหาอำนาจประเทศหนึ่งมีสิทธิยับยั้งในคณะกรรมการมั่นคงได้ฉวยปวงว่า ฝรั่งเศสจะคัดค้านการเข้าเป็นสมาชิกของไทย เพราะไทยได้ผนวกเอาดินแดนอินโดจีนของฝรั่งเศสไปตามกฎหมายสัญญาสันติภาพกรุงโตเกียว (๔ พ.ค. ๑๙๕๑) ซึ่งฝรั่งเศสต้องทำด้วยความจำใจ ฝรั่งเศสยังถือว่าไทยกับฝรั่งเศสยังอยู่ในสถานะสงครามต่อกันอยู่ เมื่อใดที่ไทยคืนดินแดนให้จะพิจารณาใหม่ ไทยเคยต้องชดเชยค่าขอสมัครที่จะพิจารณาขงผู้ยื่นชั่วคราวและได้เร่งเจรจากับฝรั่งเศสเรื่องดินแดน ผลของการเจรจปรากฏว่าไทยต้องยอมคืนดินแดนใหม่โดยสมัครใจค่าเสียหายในสงครามอินโดจีนกับฝรั่งเศส

เมื่อไทยปฏิบัติภารกิจกล่าวเป็นที่พอใจฝรั่งเศสแล้ว ฝรั่งเศสจึงได้สนับสนุนการสมัคร เขาเป็นสมาชิกของไทย
 ผู้แทนของสหภาพโซเวียต รัสเซียก็เข้าขัดขวางอีก โดยอ้างว่าประเทศไทยมิได้มีสัมพันธไมตรีกับไว้แล้ว
 หลังสงครามโลก ครั้งที่ ๒ ก็ตาม แต่ไทยก็ยังมิส่งทูตไปประจำสหภาพโซเวียต รัสเซีย ไทยก็ยอมส่งทูต
 ไปประจำทันที แต่กระนั้นก็รัสเซียยังไม่พอใจยังทำหน้าที่ว่ารัฐบาลก่อน ๆ ของไทยเป็นปฏิปักษ์ต่อโซเวียต
 ผลของการเจรจาไทยต้องยอมยกเลิก พ.ร.บ. แขนงที่คณะนิสิตและออกแถลงการณ์ระบอบนโยบายของ
 รัฐบาลไทยสมัยก่อน ๆ เมื่อเป็นที่พอใจแล้ว ผู้แทนโซเวียตถึงยอมงดการใช้สิทธิยับยั้งการเข้าเป็นสมาชิก
 ของไทย ๕๗ ประเทศไทยจึงต้องปฏิบัติภารกิจด้วยความจำเป็นจำใจหลายประการ เพื่อแลกเปลี่ยนกับการ
 ได้มาซึ่งสมาชิกภาพแห่งสหประชาชาติ เราจะเห็นได้ว่า เรื่องบางเรื่องไม่ว่าจะเข้ามาเกี่ยวข้องกับ
 เข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติโดยก็เข้ามาเกี่ยวข้องกับ แต่อย่างไรก็ตามเมื่อเป็นของไหว้ของกฎบัตรสหประชาชาติ
 ยับเปิดโอกาส ประเทศมหาอำนาจใช้เป็นทางหรือเครื่องมือเพื่อผลประโยชน์ของตน ประเทศเล็กก็จำต้อง
 ยอมตาม ประเทศอื่นก็เคยได้รับความชมเชยที่ตนเองเกี่ยวข้องกับมาแล้วหลายประเทศ

ความหมายและความไม่เข้มงวดไป Universality of Membership

ของสหประชาชาติ แม้ว่าการเข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติจะประสมอยู่ด้วยความมุ่งยากนานาประการ
 แต่ความหมายของมวลสมาชิกที่จะแก้ไขปัญหาคู่สรรหรือความมุ่งยากต่าง ๆ นั้นได้เป็นไปโดยไม่ละลด
 นับตั้งแต่เกิดนโยบายปฏิประภู่ในคณะมนตรีความมั่นคงเกี่ยวกับการรับสมาชิกเป็นครั้งแรก ผู้แทนอเมริกาได้
 มีมติ (สิงหาคม ๑๙๔๖) ขอให้คณะมนตรีความมั่นคงพิจารณาเสนอแนะการสมัครของ ๔ ประเทศ
 Albania, Mongolia, Afghanistan, Jordan, Ireland, Portugal,
 Iceland & Sweden) ต่อสมัชชาพร้อม ๆ กัน มตินี้ได้มีหลายประเทศสนับสนุนหลายประเทศ
 คัดค้านโดยเฉพาะสหภาพโซเวียต ได้คัดค้านโดยให้เหตุผลว่าไม่เป็นการถูกต้อง เพราะคณะมนตรีความ
 มั่นคงจะคงพิจารณาการสมัครเป็นราย ๆ ไป เพื่อตัดสินการสมัครนั้น ๆ มีคุณสมบัติครบถ้วนหรือไม่
 โดยการพิจารณาเป็นราย ๆ ไป ผลที่ผู้ก่ออเมริกาได้ถอนมติขยับนั้น ต่อมา (๒๕ กันยายน ๑๙๔๗)
 ผู้แทนโปแลนด์โดยการสนับสนุนของผู้แทนโซเวียต ได้เสนอมติขยับนั้นออกคณะมนตรีความมั่นคง คือ
 ขอให้คณะมนตรีความมั่นคงพิจารณาการสมัคร ของอิตาลี, อิตาลี, ยูนาเนีย, บุลกาเรีย และฟินแลนด์

๕๓

ดร.บุญ วัฒตยกุล "การสหประชาชาติ" เอกสารเผยแพร่ความรู้ฉบับที่ ๒๐/๒๕๔๔

พร้อม ๆ กันและทำคำเสนอแนกต่อสมาชิก ให้รับประเทศดังกล่าวพร้อมกันด้วย ยิ่งกว่านั้นผู้แทน
 โขเวียตยังประกาศว่าตนจะสนับสนุนการเข้าเป็นสมาชิกอีกถ้าสักข้อเมื่อประเทศอีก ๔ ประเทศนั้น
 ได้รับการยอมรับเข้าเป็นสมาชิกพร้อมกันด้วย จูติกรนี้ได้ถูกคัดค้านโดยเหตุผลว่าไม่สอดคล้องกับ
 มาตรา ๔ ข้อ ๒ " จนในที่สุดคณะมนตรีความมั่นคงได้มีมติขอให้ศาลโลกให้ advisory
 opinion เกี่ยวกับปัญหาเรื่องนี้ นอกจากนี้ยังมีความพยายามของผู้แทนออสเตรเลียและ
 อาร์เจนตินา ในอันที่จะแก้ไขปัญหาคือขอรับการเข้าเป็นสมาชิกเกี่ยวกับหลักการและวิธีการรับสมาชิก
 จนในที่สุดสมาชิกต้องขอ advisory opinion จากศาลโลกเกี่ยวกับมาตรา ๔ ข้อ ๒
 อีกตั้งคำถามแล้วในขณะนั้น แม้จะได้รับ advisory opinion จากศาลโลกถึง ๒ ครั้ง
 เกี่ยวกับเรื่องนี้ก็ยังไม่สามารถแก้ไขปัญหานโยบายที่ติดขัด (deadlock) ในคณะมนตรีความมั่นคง
 ได้ไม่ การใช้สิทธิยับยั้ง (Veto) ของสมาชิกประจำยังคงเป็นไปอย่างกว้างขวาง ซึ่งได้ถูก
 วิชาทวิจารณ์กันมากในบรรดาสมาชิกของสหประชาชาติต่างก็พยายามหาทางที่จะให้สมาชิกประจำของ
 คณะมนตรีความมั่นคงงดเว้นการใช้สิทธิยับยั้งเกี่ยวกับการรับสมาชิกใหม่ เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๑๙๕๕
 วุฒิสภาอเมริกันได้มีมติชื่อว่า "Vandenberg Resolution" ที่ลงมติให้ประธานาธิบดีทราบ
 ถึงความรู้สึกของวุฒิสภาในอันที่จะให้รัฐบาลหาทางตกลงโดยสมัครใจระหว่างสมาชิกประจำของคณะมนตรี
 ความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ เพื่องดใช้สิทธิยับยั้งในกรณีเกี่ยวกับการรับสมาชิกใหม่ " ทางด้าน
 สหประชาชาติสมาชิกต่างจากที่ได้อธิบายไว้ที่คณะกรรมการวิชาการชั่วคราวทำการศึกษานโยบายการรับสมาชิก
 โดยละเอียดทุกแห่งทุกมุมแล้วได้มีมติ (๑๔ เม.ย. ๑๙๕๕) เกี่ยวกับ "ปัญหาการออกเสียงในคณะมนตรีความ
 มั่นคง" โดยเสนอแนะให้คณะมนตรีความมั่นคงหาทางตกลงกันเองระหว่างสมาชิกประจำ แต่ปรากฏว่า
 สมาชิกของสหประชาชาติทั้งหลายปรารถนาที่จะให้มี Universality of Membership
 มากยิ่งขึ้น จนอาจกล่าวได้ว่าความรู้สึกเกี่ยวกับ Universality of Membership
 มีอยู่ทั่วไปในวงการสหประชาชาติ อันเป็นแรงผลักดันให้หาทางช่วยกันแก้ไขปัญหาคือเปิดประตูในคณะมนตรี
 ความมั่นคงโดยด่วน จนในที่สุดเมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๑๙๕๖ (สมัยประชุมสมัชชาครั้งที่ ๑) สมัชชาได้มีมติ

๕๕
 Leo gross "Progress towards Universality of membership
 in the United Nation P. 793 Early Efferts to solve the
 Problem of membership A Job (16, October 1956, Vol 50 no. 4

แต่งตั้งคณะกรรมการวิชาการพิเศษขึ้นคณะหนึ่ง ประกอบด้วยผู้แทน ๑๘ ประเทศ เพื่อทำการศึกษาปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับการรับสมาชิกของสหประชาชาติ คณะกรรมการวิชาการพิเศษหลังจากที่ได้ทำการศึกษาปัญหาดังกล่าวโดยละเอียดและได้ทำรายงานเสนอต่อสมัชชา ในสมัยประชุมสามัญครั้งที่ ๔ อันเป็นผลให้สมัชชาได้มีมติ (เมื่อวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๑๙๕๓) แต่งตั้ง Committee of good officers ขึ้นคณะหนึ่งประกอบด้วยผู้แทน ๓ ประเทศ คือ อียิปต์, เนเธอร์แลนด์ และเปรู คณะกรรมการนี้ได้รับมอบหมายจากสมัชชา เพื่อจะหาหรือสมาชิกคณะมนตรี โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะหาผู้ทางให้ถึงซึ่งความเข้าใจเพื่อช่วยในการรับสมาชิกใหม่ตามมาตรา ๔ ของกฎบัตรดำเนินไปด้วยความสรวกยิ่งขึ้น คณะกรรมการนี้ได้หาทางเจรจากับผู้แทนของประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะกับประเทศที่เป็นสมาชิกประจำของคณะมนตรีความมั่นคง เพื่อหาทางตกลงในปัญหาที่ขัดแย้งกันเกี่ยวกับการรับสมาชิกใหม่ในคณะมนตรีความมั่นคง จนกระทั่งเมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๑๙๕๕ ตามาตภาพร้อมด้วยประเทศอื่น ๆ รวม ๒๘ ประเทศได้เสนอญัตติเรียกว่า "The joint draft resolution of 28 members" ต่อมาสมัชชา ให้สมัชชาขอรับรองให้คณะมนตรีความมั่นคงทำการพิจารณาการสมัครของประเทศต่าง ๆ ซึ่งไม่มีปัญหาเกี่ยวกับ Unification ที่ยังคงค้างอยู่ที่คณะมนตรีทั้งหมด แล้วทำคำเสนอแนะต่อสมัชชา The joint draft Resolution นี้ได้ถูกส่งไปให้ ad hoc committee ของสมัชชาพิจารณาถึง ๕ วัน หลังจากได้มีการอภิปรายรวมกันอย่างกว้างขวางและได้มีการแก้ไขบางประการ (ระบุนจำนวนประเทศที่อยู่ในข่ายจะได้รับการพิจารณาคือ ๑๘ ประเทศ) สมัชชาได้ลงมติเห็นชอบด้วยและเสนอไปยังคณะมนตรีความมั่นคงตามคำขอรับรองของสมัชชา โดยมีญัตติเสนอต่อที่ประชุม ๓ ญัตติ คือ ญัตติที่หนึ่ง เสนอโดยผู้แทนของจีน เสนอให้พิจารณาการสมัครของ ๑๓ ประเทศ เวียงลำดับตามตัวอักษรและขอให้ที่ประชุมพิจารณา ก่อน ญัตติที่สอง เสนอโดยสหภาพโซเวียต ญัตติที่ ๒ เสนอโดยนิวซีแลนด์ และบราซิล ซึ่งเสนอให้ที่ประชุมพิจารณาการสมัครของ ๑๘ ประเทศ คือ Albania, Mongolia, Jordan, Ireland, Portugal, Hungary, Italy, Austria, Rumania, Bulgaria, Finland, Ceylon, Nepal, Libya, Comodia, Japan, Laos, & Spain

ในที่สุดที่ประชุมได้ตกลงรับมติของนิวซีแลนด์ และบราซิล โดยเอามติของจีนเข้าร่วมด้วย ซึ่งยังคง
 ให้เพิ่มการสมัครของ Republic of ^{Korea} Korea (เกาหลีใต้) และเวียดนาม ส่วนมติของสหภาพ
 โซเวียต ที่ประชุมไม่นับเห็นด้วยเป็นอันตกไปการพิจารณา คณะมนตรีความมั่นคงได้แยกพิจารณาการ
 สมัครเข้าเป็นสมาชิกราชประเทศไป ๆ เริ่มด้วย Republic of ^{Korea} Korea
 ก่อน ต่อมาเวียดนาม แต่ปรากฏว่าถูกสหภาพโซเวียตคัดค้านทั้งสองประเทศ มองโกเลียถูกจีนคัดค้าน
 ที่เหลืออีก ๑๕ ประเทศปรากฏว่ามีเพียง ๔ ประเทศ คืออิตาลี อินเดีย อังกฤษ ภูมาเสียบ และมอลดาเวีย
 เท่านั้นไม่ถูกผู้ใดคัดค้าน นอกนั้นถูกสหภาพโซเวียตคัดค้านหมด ในที่สุดปรากฏว่าคณะมนตรีความมั่นคง
 ไม่สามารถจะหาคำ เสนอแนะต่อสมัชชาได้ แม้แต่ประเทศเดียว พอรุ่งขึ้นวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๑๙๕๕
 ผู้แทนของสหภาพโซเวียตขอในที่ประชุมคณะมนตรีความมั่นคง โดยคำนำ ซึ่งคณะมนตรีความมั่นคง
 ได้ประชุมกัน ต่อมาด้วยมติ ในที่ประชุมผู้แทนโซเวียต (Mr. ^{Sobolev} Sobolev ได้แถลงต่อที่ประชุมว่า
 โซเวียตได้ถอนการออกเสียงคัดค้านของตนในคำนำที่เกี่ยวกับรัฐที่เข้ามาเป็นสมาชิก และได้ลงคะแนน
 เสียงให้รับรัฐดังกล่าวเข้ามาเป็นสมาชิกได้ ยกเว้นรัฐโซเวียตไม่ยอมออกเสียง เพราะเข้าใจ
 และคาดว่าปัญหาการรับรัฐและมองโกเลียจะออกไม่สามารที่จะตกลงกันได้ในเรื่องนี้ โดยคำแนะนำ
 ของคณะมนตรีความมั่นคง ปัญหาดังกล่าวข้างต้นได้สั่งโยนไปยังการประชุมครั้งต่อไปของสมัชชาใหญ่
 และผู้แทนของโซเวียตได้เสนอต่อคณะมนตรีความมั่นคงให้หาคำ เสนอแนะต่อสมัชชา เห็นชอบด้วยกับการ
 เข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติของ ๑๖ ประเทศ คือ Albania, Jordan, Ireland
 Portugal, Hungary, Italy, Austria, Rumania, ^{Bulgaria} Bulgaria, Finland
 Ceylon, Nepal, Libya, Cambodia, and Spain
 ผู้แทนอเมริกาได้เสนอในที่สมัชชาต่อที่ประชุมประเทศอื่นเข้าไปด้วย ซึ่งข้อเสนอของอเมริกาได้รับการ
 สนับสนุนหลายประเทศ แต่รัสเซียคัดค้าน ในที่สุดที่ประชุมยอมตามคำ เสนอของรัสเซีย และได้ทำ
 คำ เสนอแนะไปยังสมัชชาโดยทันที สมัชชาได้เปิดประชุมพิจารณาในวันเดียวกันและโดยมติด้วย
 คะแนนเสียง ๒ ใน ๓ ของที่ประชุมสมัชชา โดยยอมรับประเทศที่กล่าวมาข้างต้น ๑๖ ประเทศเข้าเป็น
 สมาชิกของสหประชาชาติในวันเดียวกัน คือวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๑๙๕๕ ^{๖๐} การที่ประเทศ
 ๑๖ ประเทศได้มีโอกาสดำเนินการเข้าเป็นสมาชิกของสหประชาชาติ ซึ่งได้โต้แย้งกันมาเป็นเวลานาน

๖๐ รายงานคณะผู้แทนไทย ในการประชุมสมัชชาสหประชาชาติสมัยสามัญ ครั้งที่ ๑๐

เป็นปรากฏการณ์อันแสดงให้เห็นความสำ เร็จของความพยายามในอันที่จะ เอาชนะทศกัณฐ์ สรรค
 ในการ เข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติ และแสดงให้เห็นความโน้มเอียงไปสู่ *Universality of*
Membership มากยิ่งขึ้นอันเป็นที่ชื่นชมยินดีของบรรดาสมาชิกทั้งหลายของสหประชาชาติ
 ที่ปรารถนาที่จะได้ เห็นสหประชาชาติเป็นองค์การ โลกที่แท้จริง

ต่อมาในปี ๑๙๕๖ หลังจากที่ญี่ปุ่นได้ตกลงมีกฎหมายประการและได้ทำสนธิสัญญา
 สันติภาพกับโซเวียตเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ญี่ปุ่นก็ได้รับการยินยอมให้เข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติ
 ลำดับที่ ๕๐ และต่อมาเมื่อไม่นานมานี้ได้มีประเทศที่อุบัติขึ้นใหม่ คือ กานา ซึ่งได้รับเอกราชเมื่อวันที่ ๖
 มีนาคม ๑๙๕๕ ได้ขอสมัคร เข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติในวันเดียวกัน คณะมนตรีความมั่นคงได้ประชุม
 พิจารณาการสมัครเข้าเป็นสมาชิกของ กานา ในวันที่ ๑ มีนาคม โดยมติเอกฉันท์ คณะมนตรี
 ความมั่นคงได้เสนอและเห็นชอบด้วยกับการสมัคร เข้าเป็นสมาชิก กานาต่อสมัชชา และที่ประชุม
 สมัชชาได้ยอมรับกานาเข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติลำดับที่ ๕๑ โดยมติเป็นเอกฉันท์เมื่อวันที่ ๔
 มีนาคม ๑๙๕๕ การ เข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติของกานา ซึ่งได้รับความเห็นชอบจาก ๒ องค์การ
 โดยมติเอกฉันท์ ย่อมเป็นสัญญาณที่ดีของสหประชาชาติและแสดงให้เห็นถึงความปรารถนาที่จะ
 สมาชิกที่จะได้ องค์การสหประชาชาติมีลักษณะเป็นองค์การ โลกที่แท้จริงยิ่งขึ้น และแสดงให้เห็น
 ความเชื่อมั่นของบรรดาสมาชิกทั้งในคณะมนตรีความมั่นคงและสมัชชาต่ออุดมการณ์ของสหประชาชาติ
 ด้วยความบริสุทธิ์ใจ.